

anys—una força superior, inconeguda, canvia l'olla de lloc portant-la ràpidament lluny, molt lluny. Llavors, rics i pobres, en cursa folla, es posen a córrer al seu darrera: els rics per retrobar llurs places, els pobres per pendre la plaça dels rics. Resulta, però, que els rics tenen la panxa plena, llurs membres pesen de greix i l'alcohol ha poblat de reumatismes lluts articulacions. Ben aviat són atrapats pels pobres, que, podent córrer lleugers, són els primers en arribar a instal·lar-se entorn de la famosa olla. Els rics romanen aquesta vegada al darrera. Fan via d'amagrir-se, la faç se'ls buida, comencen a ensenyar els ossos. Mentres que els pobres, esdevinguts nous rics, es llencen àvidament damunt les riqueses: mengem, beuen, s'afarten, fins al dia que, al seu torn, ben tips i pesants, no seran ja prou àgils ni esvelts per córrer on vagi l'olla, que la força misteriosa tornarà, quan menys s'ho pensin, a canviar de lloc.

L. E. F.

“Su amor o la muerte”

o un tio de 60.000 duros

L'altre dia, tot passejant pel carrer X, i fent via cap a casa, vàreig estranyar-me de sentir com uns sanglots enternidors i una veu rogallosa i fonda que s'exclamava. Per ésser ja a la matinada, i per la seva entonació rítmica i acompassada amb música de *La monteria*, vàreig deduir que la persona que em cridava l'atenció dormia profundament, (vulgus com un soc).

Vàreig parar-me dominat per la curiositat al sentir distintament unes paraules ensucrades, amb gust de jalea o membrillo de dos cinquanta la lliure, que semblaven sortir d'un tendre a *la par que apasionado doncel*.

La veu del *cándido* tenorio deia així: —//o l'estimo...! //a ho sap ella que sí!—Amb aquell *anònim meloso i tan salero, li deia ben clar i ella pogué comprendre clarament, sens cap mena de dubtes, que aquelles lletres no podien sortir d'altre cap que del meu!... Además—(continuà amb fermesa)—el meu tio m'ajudarà, que ell amb els seus seixanta mil duros, em pot molt bé donar una *empenta*...! (Aquí seguit d'un esgarri-fós singlot mormolà agonitzadament)... Oh! que triste es vivit sin esperanza... ella amb l'altre me fa denteta... però això s'acabarà: o su amor o la muerte...»*

Aquí es sentí un cruixit; després un remana-

ment de gibrelleta i... un regalí sorollós, posa fi a n'aquest siloqui amorós.

Després ja no vàreig sentir res més, i com que varen tocar hores, vàreig seguir el meu camí cap a la *nona* encaparrat i tot rumiant de deduir qui podria ésser la nena que així martiritzava a n'aquell jove que té un tio que disfruta nada menys que 60.000 duros i que declara el seu amor amb anònims que són la *comidilla* de les simpàtiques cosidores d'una modista de l'Apartament.

DON LUIS

Si vos passegeu pel Firal, la veureu tan seriosa i assenyada; és tan bufona i simpàtica que no falta cada dia qui li faci la *piu, piu*.

Visitant cosidors de la ciutat

L'amic nostre, que amb força encert havia escrit fins avui dia els articles «Cosidors de la ciutat», ha tingut amb nosaltres una petita desidència i pel seu caràcter, vull confessar-ho, pel seu caràcter extremadament exagerat, s'ha empi-pat i ha plegat. *Abour monsieur*. Ignorava, pot ésser, que en aquest món tothom és útil i ningú necessari.

Acte seguit d'acomiar-se ell, el nostre gran Paquito, sense necessitar potingues de cap bruixa i només per obra i gràcia de la seva barra característica, amb pas lleuger i segur ha sortit de la nostra Redacció amb paper i llapis i trico trico carrer Major amunt, cercant un cosidor on entafurar-se. A l'ésser al vell davant de la Pesca Salada d'en Poldo ha sentit un xiuxlueig, una